

teeksimi hõbe sillad maantee peale, nõnda kui kubja-papa põrandalle tõutas teha.

„Seletage seda imelugu pikemalt?“ palus mõlder.

Oleks mul wõimalik, kostis Hans — imelugu pikemalt teile seletada, siis oleksin ammogi Hanso luju ühe rika herra waesto wahetanud ja sõidaskin eht lue hobuse tölla sees. See ainokene lahjoline asi on, et sedagi sellest isandast õiget aro ei saa. Tema on täna Tallinnas, homme Peeterboris, ülehomme jälle Rijas ehk kaugel üle mere, lühidelt: igas paigas ja ei lusgil. Mis linnades temast räägitakse, on imelikum kui imi kuulda; mina ise ei oleks neid jutusi uskunud, kui mõnda oma silmaga ei oleks näinud.

„Rääkige, rääkige!“ palusid meeheyd ühest suust.

Hans viiskas silmad üle lettj lärtso-tuppa, kui tahaks waabata, kas seal sedagi fuuljaid luurimas ei olnud ja ütles siis pool sala jutu kombel: „Seda ma tean selgest, et temal enam kui inimliko väge on, misga ta wõimato osjad äratallitab. Mis ma omast teadmisest tõt mööda tohin tunnistada, see on, et Riias ja Tallinnas praego mitto rikast kodaniko kõrgel kombel elab, kellel aasta eest ei tea kas üht ainust oma kopilad karmannis oli. Sesama isand, keda teie saffafambri nägite astuvad, elas nädala eht faks nende majas, ja peremeehe rikus oli käes. Kas se wara mere põhjast, maa alt, wai tuulest nende fätte tulnud: seda ei wõi ma ütelda; aga

„kägist wõib näha, kuid maapind, veesi ja tuul tema käso al elavad.“

„Siis wõib tema üks suur nõid wai tark olla?“ küsits aidamees.

„Mis mina Tallinnas“ — kostis Hans — „temast olen kuulnud, seda tahab ma teile avaldada. Rahwas peab teda niisugusels, kes tuulis-pasaga ümber sõidab ja maaharvisenud kolletanud lehed rahaks wõib moondada. Teised ütlewad: tema oskab rahakutuid valmistada, mis ial tühjaks ei lähää, ehk toob oma sõbrale ühe rahakandja majaesse, mis wäsimata peremeheele rikust kolo kannab. Mis säratsist jutudest tösi ehk wale, seda ei tea mina; siiski tahaksin mina lõik oma pisolese waranduse ära kautada, kui selle isandaga pikemat sõbrust wõiksin sobitada.“

„Kuulge, armas Hans! — ütles Arina aidamees — muull tuleb üks mõte pähä, mis teie sest arvate? Katsume õnne. Tulge minoga ühes saffafambri, katsume isanda enda seltsi meelitada.

„Seda wõime kül katsuda,“ kostis Hans — „ehk kül mina ei looda, et sest kägist midagi faso meile töuseb. Ümmetegi tahame õnne katsuba. Ega küsija suu peale ei lüa, ehk kül wõtjale käe peale lüakse.“

Mõlder ja kubjas kutsid seda nõuu. Enne kui meeheyd õnne katsuma läksid, palus aidamees kõrsmilo, taha magabis fambri lauda latta, ja kui wõderas isand nende seltsi pidi asuma, viis klaasi